

da om, baade for Venskabet og for Forretningernes Skyld, at man faar en hurtigere Dampskibsforbindelse mellem Island og Danmark. Nu varer det som Regel 7—8—9—10 Døgn at sejle fra København til Reykjavik, medens man fra Bergen sejler til Reykjavik paa 4½ Døgn. Den norske Rute, som kaldes en Ekspresrute, og som der reklameres for over hele Verden, er startet af det bergensiske Dampskibsselskab, og det er givet, at det sætter store Penge til paa denne Rute; men alligevel har det startet en anden Rute som skal samle Gods ved, at løbe rundt om hele Island og gaa ind i alle islandske Havne. Det er ganske aabenbart, at man fra den Side vil gøre alt for at erobre dette Marked, som vi har haft deroppe; og overfor dette kan det jo ikke nytte, at man skælder Nordmændene ud for det ene eller det andet. Der er ikke andet at gøre, end at vi søger at gøre vor Rute bedre end Nordmændenes; og som det ærede Medlem Hr. Hendriksen har fremhævet, kan vi lige saa godt sejle fra København til Reykjavik paa 4 Døgn, som Nordmændene kan gøre det fra Bergen, naar blot Skibene ikke skal løbe ind til England, og blot der bliver sat ordentlige, moderne, store Skibe i Gang. Og det synes jeg, man skyldte det Folk, der ligger deroppe saa afsides fra Verden. Jeg vil samtidig gøre den højtærede Erhvervsminister opmærksom paa, at Diskontobankens Sammenbrud har medført, at 20 danske Foretagender paa Island er bragt i Fare; det er et Aktieselskab, som finansieredes fra Diskontobanken, og som har 20 Filialer i de større islandske Byer og sikkert har haft en Millionomsætning, men nu er det brudt sammen; og det er vel tvivlsomt, hvorvidt hele dette Foretagende overhovedet mere kan finansieres. Jeg gaar imidlertid ud fra, at den højtærede Erhvervsminister har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold.

Hvad jeg her har sagt om Island, gælder ogsaa Færøerne, hvor Forbindelsen med København ogsaa er i høj Grad mangelfuld. Vi har saa megen Patriotisme her i Landet — somme Tider da. Der mangler ikke Patriotisme, naar det gælder om at synge „Kong Christian“ i det kongelige Teater; men Patriotismen er vanskeligere at finde, naar det gælder om at etablere en Dampskibsforbindelse paa Island og Færøerne, som der ikke er Penge at tjene paa, men væsentlig skulde have den Opgave at skaffe hurtigere Samkvem mellem de to Folk. Jeg vil imidlertid tro, naar denne Sag er rejst her i Tinget og Regeringen tager

den op, at der kan være Haab om, at man overfor Færingerne og Islænderne vil finde Mænd, som er villige til at bringe en hurtigere og bedre Forbindelse til Veje, og jeg vil ogsaa haabe, at den danske Rigsdag vil vise den rette Forstaaelse i alle Spørgsmaal, som vedrører specielt Færøerne, der jo er nærmere knyttet til os, end Island er. Jeg tror ikke, at Danmark i fordums Tid har overanstrengt sig i Retning af at bevare et godt Forhold mellem Island og Danmark og Færøerne og Danmark. Vi har ikke ofret saa uhyre meget paa det Formaal; og hvis vi havde handlet anderledes, er det muligt, at Forholdet ogsaa havde været et andet, end det nu er, mellem de to Folk. Og nu hvad Færøerne angaar, vil jeg sige, at efter min Formening vilde det være ønskeligt, om man her i Landet fra den private Kapitals Side kunde stille sig meget imødekommende overfor Ophjælpning af Færøernes Erhverv. Færøerne ligger jo i et meget fiskerigt Vand, men Færingerne mangler for en stor Del moderne Fiskeredskaber, og jeg vilde derfor ønske, at den danske Kapital vilde stille sig imødekommende overfor Færingerne, saa de i større Grad kunde udnytte de Naturrigdomme, der findes. Jeg kunde ogsaa ønske, at man paa forskellig anden Vis viste sin Venlighed overfor det lille Folk, der lever paa Færøerne. Den Dag, jeg opholdt mig paa Færøerne, fulgte jeg med nogle færøske Lagtingsmænd hen for at se Lagtingsbygningen, og det er jo ikke noget Palads som det, vi befinder os i her, tværtimod, det er en saare beskedene Bygning; den er heller ikke kunstnerisk udsmykket som denne Bygning, der fandtes kun et stort Maleri, og jeg glemmer aldrig, saa længe jeg lever, da disse Lagtingsmænd trak mig hen og præsenterede mig for dette store Maleri. Det forestillede Kong Sverre i meget drabelig Fremmarch med sin Hær, og paa Billedet var det fortalt med ret store Bogstaver, at en norsk Rigmand og Ven af Færingerne havde skænket Færingerne dette Billede til deres Lagtingshus. Der hang ikke noget Billede fra danske Rigmænd eller fra danske Venner, og da vi, jeg og de to Mænd, som ledsagede mig ved Besøget i dette Hus, trak os tilbage, havde vi alle tre den samme Fornemmelse af, at det jo er meget godt med den megen Talen om, at man skal støtte og hjælpe disse Folk, og at vi har saadan en stor Kærlighed til dem, men at det var bedre, om der var nogle flere synlige Beviser derpaa, og det vil jeg oprigtigt talt haabe, Fremtiden vil bringe.